

Единадесета глава ВЪЛНЕНИЯ

- Утре ще имаме практика в училище – извика Райчо.
- Двете групи.
- Ура!
- Браво!
- Славчо, хайде! – извика Емо на приятеля си, който говореше със Станислава. – Хайде, по-бързо!
- Идвам.
- Когато тръгнаха по коридора, Емо му каза:
- Май си лапнал по Станито.
- Какво да правя. И тя е лапнала по мене.
- Не се знае. Внимавай да не те излъже.
- Не вярвам.
- Такова добро момиче може.
- Добра е, наистина.
- Кой знае!
- Имаш нещо наум?
- Да.
- Какво?
- Нищо, нищо. Все пак се пази. Дори и да те излъже, да не се изненадаш.
- Не знам. На мене ми се струва, че тя е самата невинност.
- Това е най-опасно.
- Защо пък? Тя наистина е честно момиче.
- Аз ти казах.
- Хулигани! – се чу отзад.

- Емо и Славчо се обърнаха.
- Охо! И със шапка! – извика Емо.
 - И то бяла – допълни Славчо.
 - И най-вече заешка.
 - Гледай ти! Каква чанта!
 - Модерна!
 - Не знаеш ли, зайченце, че шефът е забранил да се ходи на училище с такива чанти
 - Да, с такива спортни.
 - Страх го е, да не би всички да станат спортисти.
 - Ами вие защо сте с такива?
 - Ние сме стари пушки. На нас е позволено!
 - Хоп, една шапка!
 - Дай ми шапката.
 - Каква шапка?
 - Дай ми шапката!
 - С такива шапки не се ходи на училище.
 - Аз пък ходя.
 - Бре!
 - Дай ми я!
 - Няма!
 - Ще се оплача на класната!
 - Тя не ми предава.
 - Ще се оплача на директора.
 - Охо! Откъде го познаваш?
 - Ние с него сме приятели.
 - Я гледай!
 - Дай ми шапката! За какво ти е?
 - Ще викаш ли хулигани
 - Да!
 - Тогова няма да ти я дам.
 - Значи наистина сте хулигани! Хулигани!

- Не се горещи, моме!
- Дай ми шапката!
- Ще си я запазя за спомен.
- Майка ще ме пита къде ми е шапката.
- Ще ѝ кажеш, че си я загубила.
- Тя ще ми вика.
- Ти нямаш ли уста?
- И баща ми ще се разкряска.
- Леле! То ставало опасно.
- Да, ами ако разберат
- Какво от това
- Класната видяла една моя съученичка в морската градина...
- Че какво от това?
- Не била сама.
- Тука не сме морската градина.
- Не, ама те били...
- Да, ясно.
- И сега баща ѝ я води с колата до училище и си я прибира след това.
- Баща ти има ли кола?
- Не.
- Тогава няма от какво да се безпокоиш.
- Твоят приятел с онова момиче ли ходи?
- С кое?
- Дето си замина с него.
- Много си любопитна.
- Как се казваш?
- Я гледай! Дръж си шапката.
- Мерси.
- Не се казва мерси, ами благодаря.
- Благодаря!

- За какво?
- Дето ми върна шапката.
- Ха-ха-ха! Ама наистина, вие, зайците, сте много комични!
- Накъде живееш?
- Нагоре.
- И аз съм натам.
- Ами ако класната ти те види?
- Тя не живее насам. Пък и ние не правим нищо.
- То оставаше и да правим.
- Вие утре практика ли имате?
- Да.
- Жалко. Няма да се видим.
- Защо пък. Ние ще бъдем в училище.
- Така ли?
- Така ами.
- Ох, че студено!
- То е от времето.
- От времето е, да. Ти имал ли си приятелка?
- Що за въпрос! Не.
- Така ли?
- Да. Още нещо?
- Не, аз просто попитах.
- Друг път да не питаш. Аз може да си имам любима, а не само приятелка.
- От вашия клас ли е?
- Да.
- А ако те види с мен?
- Тя не ме ревнува.
- Как така?
- Защото не знае, че я обичам.
- А как така? Тя ти е любима, а не знае.

- Ей така, не знае.
- А защо не й кажеш?
- Какво?
- Че... такава...
- Да, да, ясно! Няма защо.
- Ако бях на твое място, щях да й кажа.
- Боже, че урок!
- А защо не?
- Още си зайче.
- Може. Вие като сте по-големи пък, човек не може да ви разбере. И хем сте абитуриенти.
- Още един срок ни остава. Чакай малко. И след това матура...
- И вашата не е лека.
- Не е. И още повече, че такива зайчета като тебе я усложняват.
- Как?
- Ами така.
- Виж, твоят приятел по си го бива. Той си е казал на любимата, че я обича, а ти...
- Кой както си знае!
- Може би.
- Не може би, ами си е така.
- Аз съм оттук.
- Чао.
- Чао.
Емо се запъти към тях, като вървежът му се усили. Какво искаше това “зайче” от него? Дори и да има нещо, защо не го остави на мира. “По дяволите! – каза си той. – Няма ли да имам и аз някога късмет?”

До тях беше доста далеко, но той предпочиташе да върви пеш, дори и през най-големия студ. Скоро настигна Славчо и Станислава.

- Как върви новото запознанство? – усмихна се Станито.

- Заешка работа!

- Защо? Това момиченце е много добро. Аз го познавам.

- Така ли?

- Така, ами! Да не си я обидил с нещо?

- Как ще я обидя!

- Тя наистина е много добро момиче.

- Не е имала време да стане лоша – пошегува се Славчо.

- Славчо, стига пък ти! Искаш да кажеш, че аз съм имала време.

- Не съм искал да кажа такова нещо. Само се пошегувах.

Емо запомни думите на Станито и си каза “Гузен негонен бяга”, но нищо не спомена след това на Славчо, не искаше вече да говори по този въпрос.

Когато си влезе в къщи, той запали печката, извади магнетофона и го пусна. Чуха се приятните гласове на “Про-Арте”. Това беше любимата му песен – “Марина”. Навярно, тя му беше любима, защото извикваше нещо в него...